

editorial

ELS PROJECTES UNIPERSONALS DE POLÍTICS QUE HAN SORTIT DE FORMA ABRUPTA D'ALTRES PARTITS I NO TROBEN AIXOPLUC ENLLOC S'HAN AFEGIT A LES FORCES POLÍTIQUES TRADICIONALS PER CONCÓRRER A LES ELECCIONS GENE RALS DEL 7 D'ABRIL VINENT

Nomen, Seguí i Clavera

Un dels factors que s'han posat de manifest aquesta precampanya electoral és que Andorra no és aliena al fenomen de banalització de la política que afecta tot Europa. Amb la particularitat que aquí s'ha fet un pas més i ni tan sols es pot parlar de populisme. Missatges trivials quan no inexistents del tipus *el país va a la deriva i és a punt d'implosionar*, iniciatives de polítics que han sortit de forma abrupta d'altres partits i ja no troben aixopluc enlloc, egos desfermats, atacs

sistemàtic a representants concrets del Govern i l'únic objectiu de ser conseller per notorietat són els paràmetres que defineixen la variant andorrana. Són moviments inclassificables que agrupen posicions ideològiques heterogènies, amb discursos extrems farcits de promeses que ja saben que no podran complir. Tres són els polítics que més estan fent per intentar que el corrent dels projectes unipersonals acabi quallant. Eusebi Nomen al capdavant d'Andorra Sobirana (un nom a imatge i semblança del seu líder), Joan Seguí, de Podem Andorra, i Alfons Clavera, d'encara no se sap què. No es pot descartar que aquest últim acabi pactant amb Nomen perquè tot i la

falta de concreció i d'ideologia es disputen un univers d'electors conservadors. Alhora que les previsibles dificultats per trobar el nombre de candidats exigits per tancar la llista pot provocar que més d'un es quedi pel camí. Ser la torna de projectes, sempre sobre el paper, que semblen condemnats a repetir l'experiència de Tomàs Pascual, no ha de ser una decisió fàcil de prendre (els vots mínims per ser escollit conseller se situen en 1.200). La qual cosa no significa

que es qüestioni la legitimitat de les candidatures de Nomen, Seguí i Clavera, que tenen tot el dret a presentar-se a les eleccions. No és aquest el debat que plantegen. Ni tampoc el de la falsa transcendència de trencar el bipartidisme. Sinó si hi ha línies vermelles en una democràcia ben assentada com és la nostra, però en context complex com a país, fins a l'extrem que es pot arribar a qüestionar-ne la viabilitat. En qualsevol cas ens podem trobar davant d'un escenari de vuit candidatures a la circumscripció nacional, que obligarà els mitjans públics a prendre la decisió, per primer cop, si Nomen, Seguí i Clavera (forces extraparlamentàries) han de tenir el mateix espai que Espot, López o Gallardo.

ANDORRA NO ÉS
ALIENA AL
FENOMEN DE LA
BANALITZACIÓ DE
LA POLÍTICA